

We willen hem naturel, zoals-ie is

Schrijver **Wanda Reisel** schaduwde deze week SP-lijsttrekker **Emile Roemer**. Deel 2: Ik sla mijn kraag op en ga speuren naar wat Roemer in de etalage heeft staan.

De SP roept warme nostalgie bij mij op. Toen ik achttien was en studeerde – we schrijven 1974 A.D. – zwierf ik rond op boekenmarktjes in de binnenstad van Amsterdam. Ik was

jong en bezat een rusteloze, romantische en revolutionaire geest. Op mijn zestiende verjaardag had ik van mijn vader het Communistisch Manifest van Marx & Engels cadeau gekregen. Hij zei: „Ik ben geen communist, maar wat deze jongens bedacht hebben moet je hebben gelezen, ze waren nog geen dertig!” Je vader kon dus VVD stemmen en toch het Communistisch Manifest lezen en waarderen. Ik droomde over de dappere Rosa Luxemburg, bewonderde de knappe Leon Trotski, de fiere Lenin en zijn vrouw Kroep-skaja, mensen die het aanzien van de wereld hadden veranderd. Ik kocht handzame, maar wat saai boekjes van Marx, Mandel en Marcuse, uitgegeven door de SUN, de Socialistische Uitgeverij Nijmegen. Ik hoopte aangeraakt te worden door een elan, door de geschiedenis, de revolutie. Maar de boekjes verstootten in een hoek. Ze bleken slechts windowdressing voor mijn verlangen.

Toen ik jaren later tijdens de perestrojka in Moskou was, bekeek ik de etalages van het paleisachtige warenhuis GUM: fletse paspoppen met aan hun voeten een verstofft pak havermout, een naakte kinderpop en een vergeelde rol be-

Uit de stolp

hangselpapier. Binnen in het imposante gebouw lege winkels. In de gangen en op de dwarsbruggen wel een spullenmarkt met in de bakken alleen handtassen, grammofoonplaten en bal-

pennen.

Ik sla mijn kraag op en ga speuren naar wat de lijsttrekker van de SP nu in de etalage heeft staan. In de immense hal van de voormalige Van Nellefabriek aan de Schie worden de verkiezingsspotjes van de SP opgenomen. Ik observeer achter de schermen mijn personage Emile die er de hoofdrol in speelt. „Van de kankermodus naar de positieve aanpak”, roept de producent, die vlak voor de opname met campagneleider Cox en Roemer nog wat abstracte zinnen bijschaaft tot iets ‘echt Hollands’.

Roemer krijgt bewust geen mediatraining. „We willen hem naturel, zoals-ie is.” Als een strenge maar rechtvaardige bovenmeester spreekt Emile tot de mensen: „We laten de banken meebetalen aan de crisis. Dát is eerlijk delen.” De tekstvaste lijsttrekker zegt het zonder met zijn ogen te knippen in de camera. ’t Is de schuld van ’t kapitaal. Ook andere zinnen klinken als gouwe ouwen. Van deze man koop je gerust een tweedehands auto. Maar in het algemeen moeten auto’s toch wel vooruit rijden, geloof ik. De toekomst is morgen al.

Wordt morgen vervolgd